

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **R. K.,** zast. JUDr. Terezou Coufalovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Nad Sokolovnou 41/7, Praha 4, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina,** se sídlem Vrchlického 2627/46, Jihlava, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalované, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 31 A 122/2017 – 119,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 31 A 122/2017 – 119, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně advokátky JUDr. Terezy Coufalové, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen *„krajský soud“*), jímž byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, který žalobce specifikoval jako předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen *„zákon o policii“*), ze dne 2. 5. 2017, vydané ve věci č. j. KRPJ-25798-88/TČ-2016-160781 Policií ČR, Krajským ředitelstvím Jihlava, oddělením hospodářské kriminality, komisařem por. M. N.

[2] Při posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že odběr a zpracování osobních údajů pro účely budoucí identifikace představuje zásah do soukromí, nicméně v daném

případě nelze jednání žalované považovat za nezákonný zásah. V řízení před krajským soudem totiž bylo prokázáno splnění podmínek uvedených v ustanovení § 65 zákona o policii, neboť žalobce byl obviněn ze spáchání přečinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, což žalovaná doložila i obžalobou, kterou proti žalobci podal státní zástupce. Žalobce navíc nijak nedoložil, že by provedením identifikačních úkonů došlo ke zcela konkrétnímu zásahu do jeho zaručených práv, jelikož obsah žaloby podané ke krajskému soudu byl ve vztahu k dotčení konkrétních práv žalobce příliš obecný (žalobce pouze uvedl, že je osobou dosud bezúhonnou, že žalovaná je povinna dbát zásady přiměřenosti, zvažovat závažnost činu a neprovádět identifikační úkony při každém podezření z úmyslného trestného činu).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Stěžovatel zejména namítal, že krajský soud neprovedl výklad § 65 zákona o policii a pouze konstatoval splnění formálních podmínek stanovených v citovaném ustanovení. Dle stěžovatele je totiž povinností policejního orgánu postupovat v každé jednotlivé věci individuálně a vážit všechny okolnosti vyšetřovaného trestného činu. Předmětný žalobní návrh podal právě z důvodu, aby nedošlo k zásahu do jeho zaručených práv na nedotknutelnost osoby, tudíž nemohl popisovat, k jakému konkrétnímu zásahu do jeho práv došlo, když smyslem podané žaloby bylo jeho zamezení; resp. určení, že takový zásah by byl nezákonný. Stěžovatel by se pak mohl ve smyslu § 85 s. ř. s. domáhat pouze určení, že napadený zásah byl nezákonný. Za současné situace tudíž nemohl neunést břemeno tvrzení a důkazní z důvodu uvedeného krajským soudem.

[4] Stěžovatel považoval za mylnou argumentaci krajského soudu, že může jako obviněný v případě, že nebude shledán vinným, požádat o likvidaci svých údajů. K poškození jeho práv by totiž došlo již provedením identifikačních údajů a vložením těchto údajů do policejních databází. Následná likvidace tak nemá na již vzniklou újmu vliv, a už vůbec nemá vliv na zákonnost předmětného předvolání k provedení identifikačních úkonů. Za nepřijatelnou považoval stěžovatel argumentaci krajského soudu, že pokyn policejního prezidenta č. 275/2016, o identifikačních úkonech, není pro žalovanou závazný, neboť odporuje zákonu. Žalovaná totiž stěžovatele vyzvala ke strpění provedení identifikačních úkonů právě s odkazem na předmětný pokyn s tím, že na základě něj je povinna úkony provést, a to vždy u každého obviněného bez ohledu na další okolnosti.

[5] Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že vyhoví jeho návrhu a přizná mu nárok na náhradu nákladů řízení, neboť je nepřijatelné, aby provedení úkonů podle § 65 zákona o policii prováděl policejní orgán v souvislosti s předmětným pokynem policejního prezidenta a bez zkoumání dalších okolností.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek krajského soudu, který považuje za zcela věcně i právně správný. Dále uvedla, že k provedení identifikačních úkonů dosud nedošlo. Nadále setrvala na svém

konstantním názoru, že její postup je zákonný a odůvodněný, a že je jedním ze zákonných nástrojů k naplnění funkcí a úkolů Policie ČR. Závěrem žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval pravomocí správních soudů k rozhodování v dané věci. Pokud by totiž žalovaná v souvislosti s identifikačními úkony vystupovala v pozici orgánu činného v trestním řízení (nikoliv správního orgánu), věc by byla vyloučena ze správního přezkumu, a krajský soud by tedy měl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout pro nepřípustnost.

[8] Kasační soud proto na tomto místě konstatuje, že je nutno striktně odlišit úkony policejních orgánů podle § 65 zákona o policii a podle § 114 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii plní úkoly v oblasti veřejné správy spočívající v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů využitelných při pátrání po trestné činnosti a jejím potírání. Nejedná se tedy o obstarávání důkazů pro objasnění trestní věci, v níž je předvolaná osoba obviněna. Identifikační úkony tudíž jako takové nevedou k naplnění účelu trestního řízení vedeného proti předvolané osobě. Žalovaná tak v daném případě nevystupuje v pozici orgánu činného v trestním řízení, ale v pozici správního orgánu (k dané problematice viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13 či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 As 168/2015 – 43 a ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 – 93).

[9] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval aktivní legitimací stěžovatele. Neztotožnil se přitom s názorem krajského soudu, že pokud stěžovatel nijak nedoložil, že došlo ke zcela konkrétnímu zásahu do jeho zaručených práv, pak neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, a jeho obecné námitky tak nejsou bez promítnutí do konkrétních okolností důvodné. Základem žalobní legitimace je v případě zásahové žaloby žalobcovo tvrzení o nezákonném zásahu a jeho důsledcích v žalobcově právní sféře. Podle ustanovení § 84 odst. 3 s. ř. s. však musí žaloba na ochranu před nezákonným zásahem mimo obecných náležitostí podání obsahovat pouze *„a) označení zásahu, proti němuž se žalobce ochrany domáhá, b) vylíčení rozhodujících skutečností, c) označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, d) návrh výroku rozsudku.“* Žalobce tak sice v žalobě určuje práva, do kterých bylo zasaženo, avšak nikoli vždy tak, že výslovně označí konkrétní práva, nýbrž i tak, že popíše zásah, který považuje za nezákonný. Vzhledem k širokému pojetí zásahu nelze na žalobci spravedlivě požadovat, aby v každém konkrétním případě přesně určil práva, do kterých bylo zasaženo.

[10] Nelze pak přisvědčit ani argumentaci krajského soudu, že *„pokud žalobce nijak konkrétně nespecifikuje aktuální poškození svých práv, pak může být zásahem do jeho práv pouze a jedině budoucí evidence získaných údajů.“* Otázka dlouhodobého uchovávání informací stěžovatele je totiž v současné době pouze hypotetická, neboť stěžovatel se před správními soudy domáhá určení nezákonnosti zásahu spočívajícím již v předvolání k poskytnutí těchto údajů; současně ze správního spisu neplyne, že by je stěžovatel do dnešního dne poskytl. S jistotou však lze konstatovat, že zmíněné úkony by narušovaly

osobní (soukromou) sféru stěžovatele, a to přinejmenším v rozsahu práva na informační sebeurčení, které garantuje *„právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Jde o aspekt práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení, výslovně garantovaný čl. 10 odst. 3 Listiny.“* (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10), a práva na tělesnou a duševní integritu zaručenou v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[11] Dlužno také dodat, že pokud krajský soud v odůvodnění svého rozsudku opakovaně uváděl, že stěžovatel nespecifikoval konkrétní zásah do svých práv, a tuto specifikaci považoval za nutnou náležitost žaloby (s čímž se Nejvyšší správní soud neztotožňuje – viz výše), procesním důsledkem pak mělo být odmítnutí žaloby z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nikoli zamítnutí žaloby podle § 87 odst. 3 s. ř. s.

[12] Následně kasační soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí. Přezkoumal jej přitom v rozsahu podané v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou tak závažnou, že by ji musel zohlednit z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve je-li napadené rozhodnutí vyhodnoceno jako přezkoumatelné, může se soud zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[15] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS), lze za nesrozumitelná obecně považovat rozhodnutí, jejichž výrok je vnitřně rozporný nebo nevhodně formulovaný takovým způsobem, že rozhodnutí ve svém důsledku nikoho nezavazuje, dále rozhodnutí, u nichž nelze rozlišit výrok od odůvodnění, či rozhodnutí, z nichž není patrné, kdo je jeho adresátem apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (typicky pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, zjištěné v rozporu se zákonem anebo pokud není zřejmé, zda vůbec v řízení nějaké důkazy byly provedeny). Rozsah povinnosti dostatečného odůvodnění se pak může měnit *„podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Soud, který se s argumentací vypořádává, ji nemůže pouze odmítnout pro nesprávnost, ale musí uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

[16] Z výroku napadeného rozsudku krajského soudu je jednoznačně zřejmé, že jím došlo k zamítnutí žaloby stěžovatele. Z jeho odůvodnění je pak bez potíží seznatelné, z jakých důvodů krajský soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí též skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti se závěry krajského soudu věcně polemizuje (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 95/2016 – 64). Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že došlo k řadě vad spočívajících v porušení ustanovení s. ř. s., které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Tyto vady však nijak blíže nespecifikoval a kasačním soudem nebyly žádné takové vady řízení před krajským soudem shledány. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná, a lze proto přistoupit k věcnému hodnocení důvodnosti kasační stížnosti.

[17] Jádrem sporu v nyní projednávané věci je, zda postupem žalované podle § 65 zákona o policii došlo k nezákonnému zásahu do práv stěžovatele. A priori se tedy kasační soud zabýval skutečností, zda lze výzvu vydanou na základě § 65 zákona o policii považovat za zásah podle § 82 a násl. s. ř. s.

[18] Pojem *„zásah“* ve smyslu § 82 s. ř. s. není definován žádným ustanovením s. ř. s. či jiného právního předpisu. Přesná definice není ani možná, jelikož zásah může být spatřován ve velkém množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou oprávněny různými zákony. Tyto úkony pro svoji neodkladnost nejsou uskutečňovány podle procesních pravidel správního řízení, jež bývá zakončeno vydáním správního rozhodnutí. Důvodem takových úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku či veřejného pořádku. Jedná se tedy o úkony neformální, pro které pravidla mohou a nemusí být stanovena, kupříkladu o faktické pokyny, bezprostřední zásahy, zajišťovací úkony atd. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003 - 54 či ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 Aps 5/2007 – 53).

[19] Judikatura Nejvyššího správního soudu již v minulosti dospěla k závěru, že při posuzování toho, zda může výzva sama o sobě představovat zásah, proti němuž je přípustná žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s., je třeba vycházet z jejího konkrétního obsahu (viz např. rozsudek ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Aps 6/2006 - 70). Za zásah, resp. pokyn správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., lze dle konstantní judikatury považovat výzvu v případě, že je pro adresáta závazná a je na něm přímo vynutitelná. Například v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 Aps 5/2007 – 53, Nejvyšší správní soud vyslovil, že zásahem jsou *„obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (...)“*. (k uvedenému viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007 - 91, publ. pod č. 2199/2011 Sb. NSS; *a contrario* rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 5 Afs 219/2016 – 27, ze dne 9. 11. 2016, č. j. 9 As 218/2016 – 63, či ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Aps 6/2006 - 70).

[20] Ochrana vůči výzvě prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení správního orgánu, která je pro jejího adresáta závazná a vynutitelná, *„je přiléhavá i z hlediska efektivity soudní ochrany. Tento typ žalob je totiž ze zákona určen k přednostnímu projednání (§ 56 odst. 3 s. ř. s.), a soud tak má u zásahové žaloby směřující proti výzvě možnost se do věci vložit dříve, než dojde k nevratnému zásahu do práv adresáta výzvy* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016 – 84). Důvod, ze kterého je výzva k určitému konání (jako závazný a vynutitelný pokyn spojený s určitými povinnostmi) kvalifikována jako zásah, tedy tkví v nutnosti garantovat jednotlivci dostatečně rychlou ochranu jeho zaručených práv (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 2 As 35/2014 – 109).

[21] Výzvu k provedení identifikačních úkonů ve smyslu § 65 zákona o policii, která směřovala proti stěžovateli, lze bezpochyby považovat za závazný a přímo vynutitelný úkon, a tedy i za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť v případě jejího nerespektování může správní orgán vymoci osobní účast stěžovatele předvedením. Charakter tohoto úkonu totiž netkví v pouhém sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení. Jeho obsah je natolik spojen s negativními důsledky, které mohou stěžovatele za určitých zákonem předvídaných podmínek postihnout, že již tuto situaci lze považovat za zkrácení subjektivních práv stěžovatele. Dá se totiž předpokládat, že obviněný je ovlivněn snahou předejít možnému předvedení prostřednictvím příslušných orgánů Policie ČR. Rozhodnutí dostavit se k provedení identifikačních úkonů tak nelze považovat za projev svobodné vůle, nýbrž za způsob neformálního donucení [srov. s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007 - 91, publ. Pod č. 2199/2011 Sb. NSS (tento se sice týkal pokynu správce daně, nicméně je zřejmá paralela s nyní posuzovaným zásahem)].

[22] Krajskému soudu lze dát za pravdu v tom, že samotná zákonná podmínka pro požadování identifikačních úkonů na stěžovateli, a tedy i k vydání předmětné výzvy, je naplněna. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii totiž policejní orgán může (tedy je oprávněn, nikoli však povinen) při plnění svých úkolů získávat osobní údaje (tzn. snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení) pro účely budoucí identifikace *„u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu“*.

[23] Ačkoliv byla zmíněná zákonná podmínka naplněna, je kromě toho třeba posoudit rovněž proporcionalitu potenciálního zásahu do práv stěžovatele, neboť žalovaná jako správní orgán postupující podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů ke specifickým okolnostem konkrétního případu. Nemůže k nim tedy bez dalšího přistoupit u každého případu podezření či obvinění z úmyslného trestného činu, neboť nelze obecně připustit postup správních orgánů směřující k plošnému shromažďování identifikačních údajů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 – 93).

[24] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud se správně zabýval tím, zda je Pokyn policejního prezidenta ze dne 15. 12. 2016, č. 275/2016, o identifikačních úkonech, v souladu se zákonem. Aby mohly být z takovéhoto interního předpisu

vyvozovány důsledky, resp. aby podle něj mohlo být postupováno, je třeba posoudit, zda je takový předpis vydán na základě zákona a v jeho mezích. Použít jej lze v uvedeném smyslu jen tehdy, pokud konkretizuje zákazy, příkazy a povinnosti, které zákon stanoví a upřesňuje je (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2015, sp. zn. 8 Tdo 290/2015). Čl. 3 písm. b) citovaného pokynu však překračuje meze zákona [konkrétně ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii] tím, že stanovuje povinnost (nikoli toliko oprávnění) policejního orgánu vyžádat u všech osob obviněných i podezřelých ze spáchání úmyslného trestného činu všechny identifikační úkony. Z uvedeného důvodu je citovaný pokyn v rozporu se zákonem. Tvrzení krajského soudu, že žalovaný není uvedeným pokynem pro rozpor se zákonem vázán, je však třeba korigovat. Policisté jsou totiž povinni řídit se pokyny policejního prezidenta; výjimku ze závaznosti takovéto normativní instrukce by snad mohly představovat pouze případy, kdyby toto byla na první pohled v očividném a extrémním rozporu se zákonem. Tak tomu v daném případě není. K uvedenému je však nutno dodat, že provádění identifikačních úkonů na základě výše uvedeného pokynu bez dalšího, považuje Nejvyšší správní soud za nezákonný zásah, neboť jde nad rámec (mimo meze) pravomoci, která byla žalovanému, jakožto správnímu orgánu, svěřena zákonem (srov. § 2 odst. 2 správního řádu a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Předmětný pokyn policejního prezidenta by tedy měl být uveden do souladu s výše citovaným ustanovením zákona o policii tak, aby jeho prováděním nedocházelo k porušování práv dotčených osob.

[25] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná stěžovatele k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii poprvé předvolala dne 2. 5. 2017. Toto předvolání obsahuje parafrázi citovaného ustanovení zákona o policii a příslušná poučení podle správního řádu. Neobsahuje však správní úvahu žalované, která by dostatečnou měrou individualizovala předmětné předvolání a odůvodnila potřebu provedení identifikačních úkonů u stěžovatele, a to z hlediska proporcionality potenciálního zásahu. Po žalované nelze požadovat, aby přímo v textu výzvy podrobně vysvětlila, jakým způsobem provedla test proporcionality; avšak toto uvážení v užším slova smyslu musí v každém případě provést soud v souvislosti se správní žalobou (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2661/13 ze dne 18. 9. 2013, či sp. zn. I. ÚS 3721/12 ze dne 4. 3. 2013).

[26] Krajský soud se však ve svém rozsudku omezil toliko na zjištění naplnění formálních znaků stanovených v § 65 zákona o policii, jsa veden přesvědčením, že se jedná o jediné předpoklady, které je nutno pro zákonnost zásahu naplnit. Ve světle výše uvedeného však nelze přisvědčit názoru krajského soudu, že zákonodárce *„materializoval obecný test proporcionality, když pro uplatnění postupů dle citovaného ustanovení (...) omezil tyto úkony na úmyslné trestné činy“*, a je proto možné při splnění podmínek přistoupit k realizaci identifikačních úkonů *„vždy, pokud nepředstavují zjevně nepřiměřený zásah do práv a svobod osob, vůči nimž tyto úkony směřují.“*

[27] V dalším řízení se tedy krajský soud bude zabývat zmíněnou proporcionalitou zásahu s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Zohlední zejména dosavadní trestnou činnost stěžovatele (byla-li jaká), typovou i individuální závažnost trestné činnosti, na základě které byl stěžovatel předvolán k provedení identifikačních úkonů, i osobu stěžovatele. Ze správního spisu i shodných vyjádření účastníků je zatím známo jen to, že

stěžovatel byl obviněn z přečinu majetkového charakteru, přičemž dle svého tvrzení je osobou dosud bezúhonnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení bude soud vázán výše vysloveným právním názorem o nutnosti provedení testu proporcionality.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

[30] Kasační soud samostatně nerozhodl o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, proto vrátil stěžovateli přeplatek na soudním poplatku ve výši 1.000 Kč za tento návrh v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. dubna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda
senátu